

Inhoud

- 1 De achtenzestigste week • 4
- 2 Muffin • 9
- 3 Ongewenst bezoek • 20
- 4 Het Verlaten Veld • 25
- 5 De geheime envelop • 32
- 6 De muur • 36
- 7 Het Grofgebied • 40
- 8 Lepel voor lepel • 52
- 9 Blubbersoep • 56
- 10 De botsing • 68
- 11 De Blauwe Blubber • 71
- 12 De Roestige Rotsen • 75
- 13 Op slot • 79
- 14 Overal matrassen • 89

De achtenzestigste week

Woest draait de majesteit zich op haar zij. Ze trekt wild het gouden hangertje recht dat aan een kettinkje om haar nek hangt.

Ik ben het zo verschrikkelijk zat! Bevelen geven vanuit mijn bed! En dan ook nog aan uilskuikens van dienaren: de slome lakei Schalk, mijn luie dienstmeisje Bloem en mijn deurwacht Uitsmijter, die in elke zin wel een fout maakt. Het liefst wil ik alleen zijn in mijn slaapkamer. Helaas ben ik te ziek om in de Wachterszaal te eten. Dus moet ik ze hier wel ontvangen zodat ze mijn rijstepap kunnen brengen en mijn bed kunnen verschonen en zodat ik mijn orders kan doorgeven, die ze natuurlijk direct moeten opvolgen.

Hoewel mijn lichaam zwak is, is er niets mis met mijn verstand. Ik weet heel goed wat er aan de hand is, ik hou alles perfect in de gaten. Dat moet ook wel, want regeren is geen makkie. Zeker niet wanneer de enige persoon die er in het BelangRijk echt verstand van heeft zich al zo lang ellendig voelt. Ik dus. Een koningín die op bed ligt. Bah!

En dan die saaie dokter Stethoscoop. Het is dat ik hem nodig heb, anders had ik hem allang eigenhandig het paleis uitgeschopt. Wat die dwaas nu net weer voorstelde. 'Majesteit,' begon hij, 'u ligt nu al achtenzestig weken dag en nacht op bed. Ik denk dat het verstandig is als u iets anders hoort dan uw eigen gedachten. U zult aansterken wanneer u verhalen hoort van de inwoners van het BelangRijk.'

Verhalen horen? Wat een belachelijk idee! Ik heb belangrijker zaken aan mijn hoofd!

'En, en, hoe heeft ze gereageerd op je voorstel? We konden het niet precies verstaan, maar volgens mij was ze laaiend.' Bloem, het dienstmeisje, staat in haar jurk met witte schort op de gang naast lakei Schalk en kijkt vragend naar de dokter.

'Laten we maar even in de Wachterszaal gaan zitten,' antwoordt hij.

Even later worden ze omringd door achtenveertig glanzende ridderharnassen die aan beide kanten van de zaal staan opgesteld. De dokter zucht. 'De stoom kwam bijna uit haar oren. Wil je dat ik letterlijk vertel wat de majesteit antwoordde?'

Schalk en Bloem knikken. De dokter haalt zijn stethoscoop van zijn nek, legt hem op tafel en begint te praten. "'Verhalen!' riep de koningin razend vanuit haar bed. "Verhalen om beter te worden?! Ik ben wel ziek, maar niet gek! Ik hoef geen vertelsels te horen van simpele onderdanen. Ik heb zoveel koninkrijken bezocht dat ze mijn neus uit komen. Denk je nu werkelijk dat eenvoudige mensen mij iets kunnen vertellen wat ik nog niet weet? Ik heb wel wat beters te doen dan naar suffe verhaaltjes luisteren. Verhaaltjes zijn voor kleuters, niet voor volwassenen en zeker niet voor een koningin als ik. Ik moet belangrijke beslissingen nemen. Ik moet strategieën uitdenken. Ik moet een feest regelen ter ere van mij. Ik moet regeren en heersen. Dus, onbelangrijk doktertje van me, hoepel op met je verhaaltjes."

De dokter kijkt Bloem en Schalk aan.

'Heeft ze dat echt gezegd?' vraagt het dienstmeisje zachtjes. Ze weet hoe de koningin kan zijn.

Stethoscoop knikt. 'Ik zie haar elke dag achteruitgaan. Ze reageert op geen enkel medicijn. We weten dat haar volk geen traan om onze majesteit zal laten. Dat was heel anders in de tijd van de koningin-oma, die ik als kind nog heb gekend. Iedereen hield van haar. Mijn familie is altijd in dienst geweest van de hoogheden die dit paleis hebben bewoond. Mijn vader was de dok-

ter van de koning, de vader van onze vorstin. Mijn sterke opa, die geweldig goed was in zijn vak, was de arts van de koningin-oma. Onze zieke majesteit lijkt in niets op haar grootmoeder. Toch wil ik alles doen om haar beter te maken. Mijn opa zei altijd: "Als niets meer werkt, dan zijn goede woorden het enige dat nog verschil kan maken, want goede woorden werken als een medicijn." Geen drankje, zalfje of pil werkt bij onze majesteit, dus goede woorden horen is het laatste dat haar nog kan redden. Laten we daarom maar hopen dat ze van gedachten verandert.'

De volgende ochtend maakt het dienstmeisje rijstepap voor de majesteit. Ze heeft slecht geslapen. Wat als de vorstin nu geen verhalen wil horen? Haar gedachten gaan naar de koninklijke vrouw in dat koninklijke bed. Wel een schóón koninklijk bed, want sinds de majesteit ziek is wil ze niet alleen elke dag schone lakens maar ook een nieuw matras. De Bekerzaal ligt vol met eendagsmatrassen die Schalk en zichzelf elke dag onder het vorstelijke achterwerk van de koningin vandaan trekken.

Bloem moet zich nu echt richten op het roeren in de pap, want ze wordt om klokslag acht uur bij hare majesteit verwacht. Anders zwaait er wat.

Bij de eerste gong van de klok klopt Bloem op de deur van de koninklijke slaapkamer. Ze wacht net als altijd totdat de koningin 'binnen' tussen haar lippen door perst. Gek, ze hoort niets. Ze legt haar oor tegen de deur om te luisteren naar de stem van de hoogheid. Het blijft stil aan de andere kant. Het dienstmeisje vindt het moeilijk om te kiezen: als ze nog een keer klopt en de koningin heeft al 'binnen' geroepen, zal de hoogheid uit haar vel springen. Maar als ze te laat binnenkomt met de rijstepap dan zal de majesteit ook laaiend zijn. Bloem zucht en klopt nog een keer. Weer niets. Ze wacht nog een minuut en besluit dan om de deurknop om te draaien. Ze

kijkt voorzichtig om het hoekje. Het lampje is aan en de koningin is wakker. Haar hoofd komt net boven de dekens uit.

'Goedemorgen majesteit,' zegt Bloem beleefd. 'Fijn dat u wakker bent.' De wenkbrauwen van de koningin zakken naar beneden. 'Ik begrijp dat u niet goed geslapen heeft?' De koningin beweegt haar lippen. 'Wilt u iets harder spreken want ik kan u niet verstaan,' vraagt het dienstmeisje vriendelijk.

De vrouw in het bed beweegt haar lippen, spant al haar keelspieren, probeert een zin uit te brengen en loopt ten slotte rood aan.

Bloem zet het ontbijt op het nachtkastje en buigt zich naar de koningin toe om beter te kunnen luisteren. Maar ze hoort niets, ze ruikt alleen een allesbehalve frisse ochtendadem en zegt snel: 'Ik zal de dokter direct halen.'

Een paar minuten later zit Stethoscoop naast het koninklijke bed en onderzoekt de koningin. 'Hier was ik al bang voor,' zegt hij. 'U gaat helaas achteruit, majesteit. Vannacht bent u uw stem kwijtgeraakt als gevolg van uw ernstige medische probleem. Als er niets gedaan wordt zult u nog zieker worden. Ik zal Bloem opdracht geven om een pen en een stapel papier bij u te brengen zodat u met ons kunt communiceren. U weet wat ik u gisteren heb aangeboden. Als u van gedachten bent veranderd en toch verhalen wilt horen, dan mag u ja knikken.' Verwachtingsvol kijkt de dokter de koningin aan. Maar met donkere ogen schudt ze overduidelijk NEE.

Wat denkt die dokter wel! Dat ik nu ineens toch naar verhaaltjes wil luisteren omdat mijn stem het even niet meer doet? Ha, dan kent hij mij dus nog niet goed genoeg. Iedereen weet dat ik nooit toegeef. Wat dacht ie zelf, dat ik mensen van het gewone volk in mijn slaapkamer laat komen? Hoe verzint hij het. Belachelijk! Ik ben toch zeker niet gek! Wat kunnen die simpele, saaie inwoners nou hebben meegemaakt? Alleen invloedrijke mensen zoals ik hebben een belangrijk, betekenisvol en avontuurlijk leven.

Op het nachtkastje van de koningin heeft Bloem een belletje neergezet. Dat kan de koningin gebruiken als er iets is. Naast het belletje ligt een enorm grote stapel papier. De majesteit heeft inmiddels een aantal vellen gebruikt om met nijldige krassen haar orders aan lakei Schalk door te geven. Daarmee heeft ze hem flink aan het werk gezet. En na een lange dag, als hij samen met Bloem voorzichtig een nieuw rood matras onder de koninklijke billen heeft geschoven, is het voor de hoogheid hoog tijd om te gaan slapen.

2 Muffin

Midden in de nacht schrikt Bloem wakker. Wat is dat voor geluid? Ze kan het niet direct thuisbrengen. Ze schuift uit haar bed en loopt de gang op. De klok wijst twee uur aan. Het is nog stiller dan anders in het paleis. Nu hoort ze het weer. Natuurlijk, het is het belletje van de koningin. Vlug sluipt Bloem op haar pantoffels door de gang naar de koninklijke slaapkamer. Ze klopt op de deur en gaat naar binnen. Daar ligt de koningin in haar bed. Op een papier heeft ze met grote letters geschreven:

Ik kan niet slapen!!!

Bloem staart verbaasd naar de tekst. Ze heeft nog nooit het handschrift van de vorstin gezien. Ze had gedacht dat de majesteit zinnen met prachtige koninklijke krulletters zou maken, maar de woorden op het papier staan rommelig en zijn los geschreven.

Bloem kijkt op en vraagt: 'Wilt u misschien wat rijstepap?'

Nee!!!

schrijft de koningin.